

FORMAČNÝ PROGRAM O MILOSRDENSTVE NA ROK 2015/2016

Započúvajte sa tomu, čo hovoria svedkovia...

Doteraz sme mali pre naše skupiny KOČ materiál o téme Mocou Ducha sv. Samozrejme môžeme z neho čerpať naďalej. Ale nakoľko bol vyhlásený Svätý Rok milosrdenstva pápežom Františkom, tak budeme počúvať svedkov milosrdenstva – sv. Jána Pavla II a sv. Faustína. Stretnutia budú podľa modelu VIDIEŤ – POSÚDIŤ – KONAŤ. Oporou sú citáty z Božieho slova, encykliky sv Jána Pavla II o Božom Milosrdenstve a z Denníka sv. Faustíny. Aj z týchto tém môžeme čerpať inšpiráciu na svoj osobný rast a aj na stretnutia vo svojich skupinách.

Stretnutie I.

Zachraňujúca ľudskosť

VIDIEŤ

- Ako vnímaš ľudí, ktorí sú radikálne vzájomne od seba odlišní? Oceňuješ ich dôstojnosť? Aký máš postoj k ľuďom, ktorí sa od teba odvrátili? Je možnosť v tomto prípade aby sa zachovala vernosť a dobroprajnosť? Kto sa stará o moju dôstojnosť?
- Čo cítiš voči osobe, ktorá sa od teba odvrátila? Je možné v takomto prípade, aby sa zachovala vernosť a žičlivosť?
- Kto sa stará o moju dôstojnosť?
-

POSÚDIŤ

11 A pokračoval: "Istý človek mal dvoch synov. **12** Mladší z nich povedal otcovi: "Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí." A on im rozdelil majetok. **13** O niekoľko dní si mladší syn všetko zobral, odcestoval do ďalekého kraja a tam svoj majetok hýrivým životom premárnil. **14** Keď všetko premrhal, nastal v tej krajine veľký hlad a on začal trieť núdzu. **15** Išiel teda a uchytil sa u istého obyvateľa tej krajiny a on ho poslal na svoje hospodárstvo svine pásť. **16** I túžil nasýtiť sa aspoň strukmi, čo žrali svine, ale nik mu ich nedával. **17** Vstúpil teda do seba a povedal si: "Koľko nádenníkov u môjho otca má chleba nazvyš, a ja tu hyniem od hladu. **18** Vstanem, pôjdem k otcovi a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. **19** Už nie som hoden volať sa tvojím synom. Prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov." **20** I vstal a šiel k svojmu otcovi. Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho. **21** Syn mu povedal: "Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojim synom." **22** Ale otec povedal svojim sluhom: "Rýchlo prineste najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy! **23** Privedte vykŕmené teľa a zabite ho. Jedzme a veselo hodujme, **24** lebo tento môj syn bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa." A začali hodovať. **25** Jeho starší syn bol práve na poli. Keď sa vracal a približoval sa k domu, počul hudbu a tanec. **26** Zavolať si jedného zo sluhov a pýtal sa, čo sa deje. **27** Ten mu povedal: "Prišiel tvoj brat a tvoj otec zabil vykŕmené teľa, lebo sa mu vrátil zdravý." **28** On sa však nahneval a nechcel vojsť. Vyšiel teda otec a začal ho prosiť. **29** Ale on odpovedal otcovi: "Už toľko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvoj príkaz, a mne si nikdy nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi. **30** No keď prišiel tento tvoj syn, čo ti prehýril majetok s neviestkami, pre neho si zabil vykŕmené teľa." **31** On mu na to povedal: "Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje. **32** Ale patrilo sa hodovať a radovať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa." (Lk15,11-24,11)

DiM 6

Otec márnokratného syna ostáva totiž verný svojmu otcovstvu, verný svojej láske, ktorú svojmu synovi vždy preukazoval. Táto vernosť je v podobenstve vyjadrená nielen vrúcnosťou, ktorou objal

syna, keď sa po premrhaní dedičstva vrátil domov, ale ešte väčšmi sa prejavuje pre márnotravného navrátilca. Prejav tejto radosti je toľký, že vyvoláva nelúbošť a závisť staršieho brata, ktorý nikdy nezanechal otca ani jeho dom.

Otcova vernosť voči sebe samému - ako jeho podstatná vlastnosť, vyjadrená už v Starom zákone slovom "hesed" - sa potvrdzuje veľmi dojímavým a vrúcnyim spôsobom. Čítame totiž, že keď otec zazrel márnotravného syna, ako sa približuje k domu, "bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho." Koná tak pod vplyvom mocnej náklonnosti; táto je dôvodom aj jeho veľkodušnosti voči synovi, ktorá potom u staršieho brata vyvolala toľkú nevôľu. Avšak korene tohto duševného pohnutia treba hľadať hlbšie. Hľa: otec dobre chápe, že bolo zachránené určité základné dobro - totiž dobro ľudskosti jeho syna. Aj keď premrhal dedičstvo, jeho ľudskosť ostala zachovaná. Ba priam akoby znova nájdená. Dosvedčujú to slová, ktoré otec hovorí staršiemu synovi: "Ale patrilo sa hodovať a radovať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa." Tu sa hodí pripomenúť, že v tej istej pätnástej hlave Evanjelia podľa Lukáša sa stretáme s podobenstvom o stratenej a nájdenej ovci a tiež o nájdení stratenej drachmy. Aj tam sa vždy spomína tá istá radosť ako v prípade márnotravného syna. Vernosť otca voči sebe je celá zameraná na ľudskosť a dôstojnosť strateného syna. Najmä toto vysvetľuje veľkú otcovu radosť pri synovom návrate.

Pritom možno povedať, že láska voči synovi, totiž tá láska, ktorá vyplýva zo samej povahy otcovstva, akoby predurčila otca na to, aby mal na starosti dôstojnosť svojho syna.

Idem životom cez dúhy aj cez búrky, ale s hlavou hrdo zdvihnutou, lebo som kráľovské dieťa. Cítim, že Ježišova krv prúdi v mojich žilách. Svoju dôveru som vložila do veľkého Pánovho milosrdenstva. Denník 992.

KONAŤ

- V ďakovnej modlitbe sa poďakujem za otcovskú starosť Nebeského Otca, za veľkú dôstojnosť a hodnosť, ktorou ma obdaril. Poďakujem sa za to, že nerezignuje zo starostlivosti o mňa. Že je verný v láske voči mne.
- Využijem aspoň jednu príležitosť, aby som ohlásil radostnú novinu o Božom milosrdenstve najmenej jednej osobe.

Stretnutie II.

Lúče pravdy i lásky

VIDIEŤ

- Aké je miesto pre pravdu a lásku v preukazovaní milosrdenstva ?

POSÚDIŤ

4 Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, 5 nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, 6 neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. 7 Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. 8 Láska nikdy nezanikne. Proroctvá prestanú, jazyky zamíknú a poznanie pominie. 1Kor 13, 4-8.

DiM 6.

Teda milosrdenstvo - ako nám ho Kristus predstavil v podobenstve o márnotrattom synovi - je vnútornou podstatou tej lásky, ktorá sa v Novom zákone označuje gréckym slovom "agapé". Preto takáto láska sa môže skláňať nad každým márnotrattým synom, nad ľudskou úbohosťou, najmä však nad každou mravnou biedou, totiž nad hriechom. Keď sa to deje, vtedy ten, kto zakúsil milosrdenstvo, sa necíti byť pokorený, ale akoby znova nájdený a "vážený". Otec mu prejavuje svoju radosť predovšetkým preto, že "sa našiel" a "ožil". Táto radosť poukazuje na akési neporušené dobro: totiž syn, i keď je márnotrattý, neprestáva byť opravdivým synom svojho otca; okrem toho radosť znamená aj získané dobro: v prípade márnotrattého syna to bol návrat k poznaniu seba samého.

Udalosti, ktoré sa v Kristovom podobenstve dotýkajú vzťahu otca a syna, nemôžeme posudzovať len "z vonkajšieho hľadiska". Naše predsudky o milosrdenstve sú zväčša výsledkom iba vonkajšieho hodnotenia. Keď tak postupujeme, zdá sa nám, že v milosrdenstve je určitá nerovnosť medzi tým, kto ho dáva, a tým, kto ho prijíma. Preto sa prikláňame k mienke, že milosrdenstvo znevažuje toho človeka, ktorému sa preukazuje, a že narušuje jeho ľudskú dôstojnosť. Avšak podobenstvo o márnotrattom synovi dokazuje, že je to inak: milosrdenstvo svojou povahou sa opiera o všeobecnú skúsenosť toho dobra, ktorým je sám človek, a o spoločnú skúsenosť jeho vlastnej dôstojnosti. Táto spoločná skúsenosť spôsobuje, že márnotrattý syn začína vidieť seba a svoje počínanie v celej pravdivosti (pričom toto videnie pravdivosti znamená aj opravdivú pokoru): otcovi je však z tohto dôvodu taký milý, ako jeho jediné dobro, lebo jasne vidí, že sa takto uskutočnilo dobro, a to na základe akéhosi tajomného spojenia pravdy a lásky, ktorá zabúda na všetko zlo, čo syn vykonal.

Denník 1502-1503.

Nikdy sa pred nikým neponižujem. Neznášam pochlebovanie a pokora je len pravda. V skutočnej pokore niet ponižovania. Aj keď sa pokladám za najmenšiu v celom kláštore, na druhej strane sa zas teším z dôstojnosti Ježišovej nevesty... Nezáleží na tom, že sa neraz stretávam s názorom, že som pyšná, ved' predsa viem, že ľudský súd nevidí úmysel konania.

Keď som sa na začiatku svojho rehoľného života, hneď po noviciáte, začala cvičiť zvlášť v pokore, nepostačovali mi samotné pokorenia, ktoré Boh na mňa dopúšťal, ale sama som ich hľadala. V nadmernej horlivosti som sa predstaveným neraz predstavovala taká, aká som v skutočnosti nebola a o takých biedach som nemala ani poňatia. Ale po krátkom čase mi dal Ježiš poznať, že pokora je len pravda. Od tej chvíle som zmenila svoj názor a idem verne za Ježišovým svetlom. Poznala som, že ak je duša s Ježišom, on jej nedovolí blúdiť.

KONAĎ

- Ako sa pozerám sám na seba?
- Vypíšem 5 vecí, ktoré by som chcel zmeniť a 5 vecí ktoré vidím v sebe ako dobré.